

POSTANOWIENIE

		Dnia 11 lutego 2022 r.
Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy w składzie:		
Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Durczak - Żochowska	
po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2022 r. w Bydgoszczy		
na posiedzeniu niejawnym		
sprawy z urzędu przy uczestnictwie (...) w S. o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego		
na skutek apelacji wniesionej przez uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 3 listopada 2021 r., sygn. akt BY.XIII Ns-Rej.KRS (...)		

oddala apelację.

Sygn. akt VIII Ga 435/21

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 3 listopada 2021r. w sprawie o sygn. akt BY. XIII Ns- Rej. KRS (...) Sąd Rejonowy XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego w B. utrzymał zaskarżone postanowienie i dokonany na jego podstawie wpis utrzymać w mocy.

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że zgodnie z art. 41 pkt. 4 w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym w dziale IV zamieszcza się z urzędu m.in. informację o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie ustawy prawo upadłościowe. Sąd I instancji wskazał, że w przedmiotowej sprawie, wobec uczestnika takie prawomocne postanowienie zostało wydane w dniu 26 sierpnia 2021r. w sprawie o sygn. akt XV GU 104/20,co zdaniem Sądu I instancji musiało skutkować dokonaniem wpisu w Rejestrze. Zaś podnoszone w skardze kwestie nie

mają żadnego znaczenia w niniejszej sprawie, gdyż sąd w postępowaniu rejestrowym bada tylko, czy zostało wydane przedmiotowe postanowienie.

Apelację od powyższego postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy wniósł uczestnik postępowania, zaskarżając to postanowienie w całości. Uczestnik temu postanowieniu zarzucił:

- naruszenie art. 233§ 1 k.p.c. poprzez dowolną oraz sprzeczną z zasadami logiki ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, że spełnione zostały przesłanki oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości i oddalenie skargi, a tym samym nierozpoznanie istoty sprawy,
- naruszenie art. 23 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym poprzez całkowite pominięcie wskazanego przez uczestnika stanu faktycznego i sytuacji ekonomicznej spółki mającego wpływ na ocenę zasadności dokonania przedmiotowego wpisu do KRS.

Wobec powyższych zarzutów uczestnik wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez wykreślenie dokonanego wpisu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu apelacji uczestnik podniósł, że Sąd I instancji nie uwzględnił podnoszonych w skardze okoliczności oraz w żaden sposób nie odniósł się do przedstawionej argumentacji w tejże skardze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestnika nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, zaś wnioski, które przy tym wywiódł są w pełni uzasadnione i nie wymagają powtórzenia (vide np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, Nr 4, poz. 83).

Na wstępie wskazać trzeba, że wszystkie zarzuty przedstawione przez uczestnika w apelacji koncentrują się wokół jednej kwestii, a mianowicie, iż Sąd I instancji, dokonując wpisu do rejestru, całkowicie pominął stan faktyczny i sytuację finansową spółki. Tymczasem w ocenie skarżącego, Sąd Rejonowy był zobligowany do zbadania, czy dokonanie wpisu jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd II instancji, analizując powyższe zarzuty skarżącego przez pryzmat zebranego w sprawie materiału dowodowego uznał, że wskazany przez niego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. jest całkowicie chybiony.

Podkreślić trzeba, że w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, zadowalających dla skarżącego, ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej oceny materiału dowodowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Jeśli bowiem z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby nawet w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej, albo też - wbrew zasadom doświadczenia życiowego - nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Bezwzględnie konieczne jest przy tym wskazanie przyczyn dyskwalifikujących ocenę przyjętą przez sąd, w szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (tak Sąd Najwyższy m.in. w

postanowieniach z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, a także z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zdaniem Sądu Odwoławczego, przedmiotowa apelacja ograniczyła się do polemiki i odmiennej oceny uzasadnionej tylko subiektywnym odczuciem skarżącego.

W ocenie Sądu Odwoławczego z całą pewnością nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że Sąd Rejonowy był zobligowany do badania, czy dokonanie wpisu jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Co więcej, nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd I instancji winien uwzględnić, a całkowicie pominął stan faktyczny i sytuację finansową spółki.

W realiach przedmiotowej sprawy, wszystkie twierdzenia skarżącego nie mogą mieć racji bytu, z uwagi na wyraźne i jednoznaczne brzmienie art. 41 pkt 4, art. 45 ust.3 oraz art. 21 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j.Dz.U.2021.112), które znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie.

Przepis art. 41 powyższej ustawy wskazuje wprost, jakie dane zamieszcza się w dziale 4 rejestru przedsiębiorców. Są one związane z prowadzonymi egzekucjami, ustanowionymi zabezpieczeniami majątkowymi. Dane te w pewien sposób świadczą o kondycji finansowej podmiotu (zob. M. Dębska, Ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym. Komentarz, Warszawa 2013, komentarz do art. 41), co ma ułatwić osobom trzecim zapoznanie się z sytuacją majątkową podmiotu wpisanego do rejestru przedsiębiorców i dokonanie oceny ryzyka wejścia z nim w stosunek zobowiązaniowy (zob. A. Michnik, Ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym. Komentarz, Warszawa 2013, s. 311-312). Omawiane rozwiązanie zostało wprowadzone do ustawy ze względu na to, że „najważniejszą dla kontrahentów informacją o stanie majątkowym przedsiębiorcy jest informacja o braku środków nawet na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego lub egzekucji. Informacje te powinny być w tym stanie rzeczy ujawniane w rejestrze jako ważne dla pewności i bezpieczeństwa obrotu” (zob. uzasadnienie ustawy z 30 listopada 2000 r., druk sejmowy Sejmu IV Kadencji nr 2241). Trzeba podkreślić jednak, że zgodnie z art. 42 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, dane te nie są objęte domniemaniem prawdziwości. Oznacza to, iż sytuacja majątkowa danego podmiotu może być inna, a osoby, które powołują się na te dane, muszą wykazać, że objęte nimi okoliczności faktycznie istnieją. Podmiot wpisany do rejestru może zatem zawsze zasłonić się zarzutem, że dane te są nieprawdziwe (zob. A. Michnik, Krajowy Rejestr Sądowy. Komentarz, komentarz do art. 42, opubl. LEX).

Należy zauważyć, iż przepis art. 21 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym nakłada na sąd upadłościowy obowiązek niezwłocznego informowania sądu rejestrowego o zdarzeniach, które podlegają obowiązkowi wpisu do rejestru z urzędu z jednoczesnym podaniem aktualnych danych, niezbędnych dla dokonania wpisu. Po uzyskaniu takiej informacji, sąd rejestrowy obligatoryjnie z urzędu ujawnia w dziale 4 rejestru informację o wydaniu przez sąd upadłościowy postanowienia o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości tego podmiotu z uwagi na fakt, że majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania lub wystarcza jedynie na zaspokojenie tych kosztów (zob. szerzej A. Ludwicyńska [w:] Prawo restrukturyzacyjne i upadłościowe. Zagadnienia praktyczne, red. A. Machowska, Warszawa 2016, opubl. LEX).

Wobec powyższych rozważań – wbrew twierdzeniom skarżącego – zadaniem Sądu I instancji nie było badanie sytuacji finansowej spółki. Kondycja finansowa tego podmiotu pozostawała bowiem przedmiotem badań sądu upadłościowego. Jeżeli uczestnik nie zgadzał się z rozstrzygnięciem sądu upadłościowego, miał prawo do złożenia stosownego środka zaskarżenia. Argumenty apelacji dotyczące kosztów prowadzenia postępowania upadłościowego czy zakresu prowadzenia działalności gospodarczej przez podmiot nie dotyczą wpisu do rejestru, a w istocie są to zarzuty skierowane przeciwko orzeczeniu sądu upadłościowego. Tymczasem Sąd rejestrowy dokonuje jedynie z urzędu wpisu do rejestru, w oparciu o wydane postanowienie o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości, nie bada na nowo aktualnej sytuacji danego podmiotu.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy uznał, że zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd II instancji oddalił apelację skarżącego na podstawie art. 385 k.p.c.